

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 27 лютого 2007 року № 9 (173)

НА ЧАСІ

Стиль і методи урядового керівництва нині – це повернення навіть не до часів Кучми, а – до пізньоімперських часів недоброї пам'яті бровастого генсека.

ПЕРЕСТУПИТИ І НЕ ПОВЕРТАТИСЯ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Тарифно-комунальні війни, що тривають уже не перший тиждень, і які так захопили і політиків (боротьба за майбутні голоси виборців), і громадян (боротьба за виживання), є яскравим прикладом убогого, жалюгідного рівня професійної культури нашої т. зв. політичної еліти. Є очевидним, що нинішній уряд не те що не збирається втілювати в життя свої грандіозні обіцянки з реформування житлово-комунального господарства країни, а навіть не має чіткої концепції його функціонування. Обіцяні структурні зміни в цій занедбаній галузі насправді набули карикатурного вигляду і обмежилися примітивним зростанням цін на послуги для населення. І все. Зокрема, майже нічого не чутно про роботу над проектом Житлового кодексу (крім того, що у проекті цього кодексу є норми, які передбачають можливість виселення з квартир боржників). Складається враження (і це щодня підкріплюється виглядом наших обшарпаних, запльованих під'їздів, брудних вулиць, іржавих прогнилих труб), що в житлово-комунальній сфері все віддано на самоплив.

Втім, хіба лише в цій сфері?..

НИНІ вже і сліпому видно, що команда "прагматиків", яка прийшла до влади, щоб "покращити наше життя уже сьогодні", не має чіткого, системного підходу до розв'язання пекучих болячок нашого суспільства. Єдине, чим вони переймаються по-справжньому, з натхненням, щодня і щогодини – це перетягування на свій бік ковдри владних повноважень.

А що ж обіцянки, котрі так щедро лунали з усіх донецьких і урядових інформаційних дірок ще зовсім недавно? Коли ж вони, нарешті, почнуть виконуватися?

(На закид опонентів щодо аналогічних пустопорожніх обіцянок "помаранчевих" відповім: "нинішні" вважають себе прагматичними, досвідченими господарниками, які, мовляв, вміють працювати і керувати – на відміну від "демагогів" і "крикунів" з Майдану).

Нагадаю дещо з обіцяного урядовцями Януковича.

Ще на початку серпня минулого року новоспечений перший віце-прем'єр М. Азаров пообіцяв, що уряд у 2007 році почне підготовку податкової реформи. Проте наразі невідомо, на якому етапі ця підготовка перебуває. Тоді ж, виступаючи перед кимось із зарубіжних представників, той таки Азаров лаконічно і по-діловому відрапортував, що уряд "послідовно реалізовуватиме програму економічних реформ". Трохи згодом уже сам прем'єр Янукович, виступаючи в сесійному залі перед народними депутатами, захоплено ділився наполеонівськими планами уряду: "Ми здійснимо ключові реформи: пенсійну, в освіті, в охороні здоров'я. Ми будемо створювати прозорий інвестиційний клімат у державі, побудуємо реальну прозору податкову політику, створимо реальний цивільний кодекс і зробимо незалежною судову владу".

Закінчення на 3-й стор.

ТРИВОЖНИЙ СИМПТОМ

В. Шелудченка звільнили, бо заважав розвалювати "Нафтогаз"

Коментар голови КУН О. Івченка з приводу звільнення голови правління НАК "Нафтогаз України" В. Шелудченка:

– Звільнення В. Шелудченка з посади голови правління НАК "Нафтогаз України" – закономірний наслідок тієї політики, яку здійснює нинішній голова Мінпаливенерго Ю. Бойко в нафтогазовій галузі. Я прогнозував подібний розвиток подій ще восени. Вже тоді стало цілком очевидно: "Нафтогаз", найбільшу державну компанію і найпотужнішого гравця на енергетичному ринку України, хочуть штучно ослабити, загнати в борги і, зрештою, віддати в підпорядкування приватним структурам, підконтрольним Росії.

Першим кроком у цьому напрямку стало розпорядження Бойка, за яким "Укртрансгаз", дочірня компанія "Нафтогазу", повинна закуповувати технологічний газ, потрібний для забезпечення транзиту, не в "Нафтогазу", а в приватної компанії "РосУкрЕнерго". Внаслідок цього "Укртрансгаз" штучно заганявся в борги перед "РосУкрЕнерго", адже після схваленого Бойком підвищення вартості імпортного газу з 95 до 130 доларів компанія просто не має коштів для компенсації витрат на більш дорогий газ, бо ставка оплати за надані нею послуги з транзиту російського газу підвищена не була. Другим кроком стала атака на облгази західного регіону України, які не погодилися перейти під контроль "РосУкрЕнерго". Щоб придушити "непокірні" облгази, "Нафтогаз" змусили під надуманими приводами розірвати з ними договори на експлуатацію розподільних газових мереж. І нарешті, стали відомі підкилимові переговори щодо передачі в управління Росії газотранспортної системи України, а потім і газорозподільних мереж, які постачають газ до кінцевих споживачів. Не потрібно пояснювати, що це фактично означає ліквідацію "Нафтогазу".

За моєю інформацією, Володимир Шелудченко не підтримував таких дій і не хотів візувати подібні розпорядження, оскільки розумів, до яких наслідків це призведе.

Відставка В. Шелудченка – дуже серйозний і тривожний симптом. Парламент, Президент і Рада нацбезпеки та оборони мають звернути особливу увагу на те, що відбувається в "Нафтогазі".

Прес-служба КУН

ПОДІЯ ТИЖНЯ

ЗНОВУ РАЗОМ, АЛЕ БЕЗ МОРОЗА

Ідея проведення дострокових парламентських виборів набуває чіткіших обрисів

Минулої суботи лідер БЮТ Юлія Тимошенко і голова ради НСНУ Віктор Балога підписали угоду про створення єдиної опозиції. Керівним органом об'єднаної опозиції стала Координаційна Рада, до якої увійдуть по шість представників від кожного учасника об'єднаної опозиції. Віктор Балога назвав підписання угоди "боротьбою з тим державним переворотом, який проводить парламентська більшість і сформований нею уряд".

Під час підписання угоди Ю. Тимошенко і В. Балога зазначили, що БЮТ і "Наша Україна" зобов'язуються виконувати умови підписаної угоди про спільну опозиційну діяльність. Ю. Тимошенко наголосила, що БЮТ виконуватиме свої зобов'язання і відтепер не голосуватиме за подолання вето президента на всі закони. Також, сказала вона, БЮТ зобов'язується голосувати синхронно з "Нашою Україною" з усіх питань. В. Балога висловив переконання, що дострокові парламентські вибори в Україні необхідні. За його словами, однією з підстав для їх проведення може стати рішення Конституційного Суду щодо нелегітимності формування Кабінету Міністрів.

В угоді, зокрема, зазначається, що об'єднана опозиція домагатиметься проведення дострокових парламентських виборів та виборів депутатів місцевих рад, а також виступає за імперативний мандат для депутатів місцевих рад, скасування змін до Конституції України від 8 грудня 2004 року та ухвалення нової редакції Основного Закону. Серед головних ініціатив програми коаліції – розвиток національного культурного простору; нова соціальна політика, реформування системи соціальних стандартів та пільг; прийняття нової редакції Конституції України; реформа публічної адміністрації; реформування судово-правової системи; антикорупційна програма; лібералізація економічної політики; створення сприятливого середовища для розвитку приватної ініціативи; механізми досягнення високого рівня енергетичної безпеки; запровадження ринку землі; досягнення повноправного членства в ЄС та НАТО.

Одним із перших кроків спільної опозиційної діяльності, за словами Ю. Тимошенко, став спільний лист керівників фракцій БЮТ і "Нашої України" до Президента Віктора Ющенка. У листі об'єднана опозиція закликає Президента використати свої конституційні повноваження, зокрема право вето, для захисту конституційного ладу. Ветування, зазначено в листі, потребують закони, "що ухвалюються парламентською більшістю з огляду на власні інтереси, а не потреби суспільства і його розвитку, та не підтримані парламентськими опозиційними силами".

У разі проведення дострокових парламентських виборів Блок Юлії Тимошенко та "Наша Україна" йтимуть на них окремими блоками. Про це лідер БЮТ повідомила в неділю в ефірі каналу "Інтер".

(За матеріалами інформаційних агенцій).

ОФІЦІЙНО

ШЕВЧЕНКОФОБІЯ

Його Високоповажності Президенту України ЮЩЕНКУ В. А.

Вельмишановний пане Президенте!

Минулого року відбулися антишевченківські, себто антиукраїнські акції в Республіці Польща та в Канаді. Так, у Польщі зловмисники сплюндрували погруддя Тараса Шевченка на подвір'ї однієї з українських шкіл, а в Канаді – у м. Торонто викрали і, очевидно, знищили пам'ятник. У Польщі зловмисників покарано. Але ні в першому, ні в другому випадку українська влада не відреагувала на це жодним чином.

Що стосується "канадського варіанту", то Україна не отримала жодного пояснення від канадської сторони, а в середовищі нашої інтелігенції дехто намагається закріпити думку про те, що, мовляв, не варто жалкувати за "радянським Шевченком". Подібна "логіка" не витримує критики. Ми відкидаємо радянське псевдонаукове шевченкознавство, але кожен мистецький твір, присвячений генію України, важливий саме завдяки тому, що він є образом, а не ідеологемою.

Пам'ятник, подарований м. Торонто від імені українського народу, для нас є таким же дорогим, як пам'ятники Шевченкові в Харкові, Вашингтоні, Римі, Москві чи в інших світових містах, особливо там, де живуть українці.

Мене втішає думка про те, що, особисто будучи причетним до встановлення пам'ятника Кобзареві у Варшаві, Ви сприяєте створенню і встановленню пам'ятників Шевченкові в Тбілісі та в Празі. Сподіваюся, отже, що Ви зробите все можливе, аби відродити святиню українського народу на канадській землі.

Шевченкофобія як специфічний вияв українофобії виходить уже за межі України. Вона глобалізується, активізується. Не можна будь-де, – чи в Україні, чи за її межами, – дозволяти вандалам знущатися з найдорожчого для кожного українця – світлої пам'яті, творчості, самого імені Тараса Шевченка. Вірю, що Ви від імені українського народу на найвищому державному рівні скажете своє рішуче "ні" ненависникам України.

Роман ЛУБКІВСЬКИЙ,
голова Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка
м. Київ

Прем'єр-міністру України ЯНУКОВИЧУ В. Ф.

Шановний Вікторе Федоровичу!

Згідно з повідомленнями правоохоронних органів Канади і засобів масової інформації, між 15 і 31 грудня 2006 року у м. Оквіл, провінція Онтаріо, Канада, у меморіальному парку Т. Шевченка невідомі зловмисники зрізали з п'єдесталу і викрали пам'ятник Т. Г. Шевченку. Пізніше до поліції звернувся власник ливарного підприємства, якому на переробку продали відпиляну голову пам'ятника. Після бесіди у поліції особи, що продали голову пам'ятника на брухт, були відпущені.

Як відомо з повідомлень ЗМІ, компетентні органи Канади кваліфікують цей злочин як банальну спробу заробити на вартості металу, з якого виготовлений пам'ятник, 20 тисяч доларів США і не вбачають у ньому жодних політичних чи ксенофобських мотивів.

Однак навіть неупередженій людині зрозуміло, що для викрадення п'ятиметрової статуї, яка важить не одну тонну, потрібна ретельна підготовка та використання важкої техніки. Цей злочин не міг бути здійснений випадково, а ретельно готувався.

Нагадаймо, що цей пам'ятник був подарований Радянською Україною Канаді від імені українського народу 1951 року до 60-річчя української діаспори в Канаді. Приймаючи цей дар, Канада вшановувала пам'ять видатного українського поета, який є символом невмирущості ідеалів боротьби за свободу українського народу.

Вважаємо, що цей жахливий злочин є прикладом вандалізму і неповаги до держави Україна та її народу.

Ми здивовані сором'язливим мовчанням влади України щодо цього ганебного випадку. Ми не можемо говорити про піднесення української свідомості у світі і гідності кожного громадянина держави у ситуації, коли вандали нищать пам'ятки, пов'язані з іменем великого сина українського народу Тараса Шевченка, а українська влада з смиренням терпить таку наругу.

Звертаємось до Вас з настійливою вимогою просити Уряд Канади вжити необхідних заходів для розкриття цього злочину, належного покарання винних та відновлення пам'ятника Т. Шевченку в столиці Канади м. Оттаві, або у центрі провінції Онтаріо – м. Торонто і забезпечити належну опіку та безпеку його, щоб вияви вандалізму не могли повторитися в майбутньому.

Микола ПЛАВ'ЮК,
Голова ОУН

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

БУКОВИНА

Блок національних сил Буковини звернувся до Верховної Ради України з вимогою визнати вояків Української Повстанської Армії борцями за волю України. Під відповідним документом підписались учасники Блоку – представники обласних організацій Конгресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, Української народної партії, ВО "Свобода", Української республіканської партії "Собор" та Української національної асамблеї (УНА-УНСО).

Партії – учасники Блоку також звернулися до міського голови Чернівців та до депутатів Чернівецької міської ради з вимогою розглянути питання про перейменування вулиць міста, назви яких нагадують про тоталітарне минуле України у складі СРСР, і назвати їх на честь героїв та борців за волю України. Зокрема, представники Блоку національних сил Буковини пропонують перейменувати вулицю Ватутіна на вулицю І. Мазепи, Героїв Сталінграда – на Героїв Крут, Чапаєва – на Є. Коновальця, Червоноармійську – на Січових Стрільців, М. Тореза – на С. Бандери, Жукова – на Р. Шухевича, Фрунзе – на вулицю Героїв УПА тощо.

Блок національних сил Буковини також виступив за скасування Дня захисника Вітчизни, яке відзначають в Україні 23 лютого.

ХАРКІВ

Харківська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів разом з іншими національно-патріотичними партіями та громадськими організаціями взяла участь у пікетуванні міської ради Харкова.

Учасники мітингу вимагали від міської влади знизити тарифи на житлово-комунальні послуги та звільнити секретаря міської ради Геннадія Кернеса, оскільки він займається не виконанням своїх обов'язків, а політичною діяльністю.

Також патріотичні сили міста вимагали у місцевої влади припинити насадження російської мови в офіційній сфері та забезпечити повноцінний розвиток української мови в Харкові і Харківській області.

ПРОВОКАЦІЯ

ГРАЧІ З "ПІДГРАЧНИКАМИ" ЯК ХОЛУЇ МОСКВИ

"Заяви депутата-комуніста Леоніда Грача про те, що Кримська автономія може поставити питання про вихід зі складу України, є провокацією, яка має на меті одне – ще більше дестабілізувати ситуацію в Україні та в Криму зокрема", – заявив голова Кримської організації Конгресу Українських Націоналістів Василь Овчарук, коментуючи заяву Леоніда Грача про можливість відокремлення Криму від України.

"У Конституції чітко вказано, що територія України в межах існуючого кордону – недоторканна, тому, коли народний депутат дозволяє собі ставити під сумнів територіальну цілісність нашої держави, він є злочинцем і повинен бути покараний відповідно до законодавства", – зазначив голова Кримської організації Конгресу.

На його думку, таким "діячам", як Грач і йому подібним "підграчникам", котрі люто ненавидять українців, не вдасться знищити державних символів України".

Прес-служба Конгресу Українських Націоналістів

СУМУЄМО

ПІДПІЛЛЯ ЗНАЛА І БОЇ

На 83-му році життя відійшла у вічність славна донька України, учасниця збройної боротьби за Українську Державу Марія Потикевич-Заболотна.

Народилася вона в с. Оришківцях Гусятинського району в родині вчителів Василя і Стефанії Потикевичів. Початкову освіту здобула в рідному селі, а у Чорткові закінчила два класи гімназії у 1939 році. А в 1941-му у Львові Марія вступила в юнацьку сітку ОУН, закінчила курси медсестер, відбула інструкторський вишкіл політвиховників в Болехові. У 1942 році стала районовим політвиховником на Стрийщині. У 1943 році з групою повстанців пішла на Волинь. В підпіллі мала псевдоніми "Василиха" і "Маруся". Перебуваючи у відділі "Енея", мала похідний шпиталь на возі і під час боїв надавала допомогу пораненим повстанцям. Зв'язок підтримувала з сотниками "Круком", "Садком", "Остапом". Під час бойових переходів неодноразово потрапляла в оточення, під більшовицькі облави і засідки.

25 березня 1946 року її арештували і посадили в Рівненську тюрму, де просиділа під слідством до середини літа того ж року.

16 липня військовий трибунал військ НКВС Рівненської області засудив Марію Потикевич на 10 років позбавлення волі з відбуванням покарання у виправно-трудових таборах і 5 років позбавлення громадських прав з конфіскацією майна. Термін ув'язнення відбувала в таборах Ухти і Воркути (Комі АРСР). Про свої тяжкі табірні думи Марія писала у своїх віршах:

Тут я, певно, умру і сліда не лишу,
Понесуть так, як інших до брами.
До якоїсь пори в штабелях полежу –
Тут ніхто не копає нам ями.

Небо сіре, чуже наді мною зітхне,
Вітер тіло обсипле снігами.
Як то добре – мене ніхто в світі не жде,
І не котяться сльози у мами.

Задихається смерть, вона тут, як своя,
На живих у покоси складає.
Україно моя, я ж дитина твоя,
За що Бог нас так тяжко карає?

Звільнилася у 1956 році.

Одружилася з політв'язнем Володимиром Заболотним, і у 1957 р. вони переїхали в Україну, в м. Чортків. Влаштувалася на роботу у лікарні, де працювала до виходу на пенсію.

З проголошенням незалежності України Марія включилася в активне громадське і політичне життя. Очолювала районну спілку політв'язнів і репресованих (1990-1996), була активною учасницею Конгресу української інтелігенції. Виступала на багатьох з'їздах патріотичних організацій у Києві, Львові, Тернополі, перед студентами, учнями шкіл, писала і читала свої вірші. У 2006 р. нагороджена орденом Княгині Ольги ІІІ ступеня. Невблаганна смерть перервала жертовну працю Марії, залишивши молодому поколінню світлий приклад любові до нашої святої України.

Нехай українська земля, за яку Марія довго боролась і страждала, буде їй легкою.

Ігор ОЛЕЩУК,
Тернопільська обласна спілка політв'язнів і репресованих, Братство ОУН-УПА "Лисоня" Подільського Краю, Ліга жінок Тернопільщини

РУДИМЕНТ РАДЯНСЬКОЇ ЕПОХИ

"23 лютого не може бути Днем захисника Вітчизни, у всякому разі якщо ти вважаєш своєю Вітчизною Україну, – переконаний голова молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів В. Попович. – Це радянське свято не зовсім зрозумілого походження жодним чином не стосується української історії".

На думку В. Поповича, СРСР ніколи не беріг своїх захисників, головною зброєю радянських військ була не потужна військова техніка, а людська маса, так зване "гарматне м'ясо", а тому "цей день в українця може асоціюватися тільки із мільйонними втратами у ІІ Світовій війні, цинковими гробами, які отримували українські матері з Афганістану".

"Українці здавна святкували День українського війська на Покрову – 14 жовтня. Саме ця дата повинна бути офіційним днем захисника Вітчизни, адже це свято має в Україні історичну тяглість: його шанували запорозькі козаки, згодом Українські Січові Стрільці, також цей день є Днем Української Повстанської Армії," – зазначив В. Попович.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Євген СВЕРСТЮК

ГРИМАСИ ДОБИ

Д. ТАБАЧНИК НА СЛУЖБІ

Ще ні один Табачник в історії не привернув до себе стільки уваги, як Дмитро Табачник. Наш "сучасник" у чомусь істотному...

А чому? Бо звичайні Табачники торгували махоркою або були ремісниками і робили своє діло, як усі.

Навіть найдурнішому з них не спало б на думку пороти костюм замість шити або шкодити панові, до якого найнявся на службу.

Уявімо собі, якийсь найамбітніший з роду Табачників відгукнувся на заклик будувати імперію. Пробрався аж до самого імператора і став йому пакостити на сходах... Найліберальніший імператор звелів би усе це вилизати, а суворий прив'язав би до собачої будки і навчив би гавкати: "Більше не буду".

У III тисячолітті імперії не будуються, та вже й руки не лежать до того діла. Пішли відцентрові процеси, а вони ж – спонтанні.

Але що робити, коли в чоловіка державні масштаби? А нічого не робити – є ж напрацювання в мегабайтах!

По-перше, добре влаштуватися і... починати хоча б з "Записок" Гоголя: "У нас служба благородная, чистая... столы из красного дерева, и все начальники на "вы". Да, признаюсь, если бы не благородство службы, я бы давно оставил департамент".

Далі, вибачаюсь, я перерву високий потік свідомості з відомих "Записок" М. Гоголя. Вік надворі такий, що раз ти вже в департаменті, то треба зметикувати і "корочки" доктора історичних наук і, як мі-німум, полковника... Хоча це – нестерпно мало! Бо справді, "Все, что есть лучшего на свете, все достается или камер-юнкерам, или генералам!"

Великому кораблю – велике плавання і розпізнавальні системи, де головне здалеку просвічується: "Это масон, непременно масон, он если даст кому руку, то высовывает только два пальца".

Диплом доктора історичних наук – то ще не все: треба ширяти думкою по світу, по чужих краях, щоб чого не прогавити... І так було й колись:

"Я сегодня все утро читал газеты. Странные дела делаются в Испании. Пишут, что престол упразднен... Государство не может быть без короля. Король есть, да он только где-нибудь находится в неизвестности...

Чтобы донна сделалась королевою? Во-первых, Англия не позволит. Да притом и дела политические всей Европы: австрийский император, наш государь..."

Висока політика і високі помисли завжди приводять до відкриття себе самого. Саме таке записано в Гоголя:

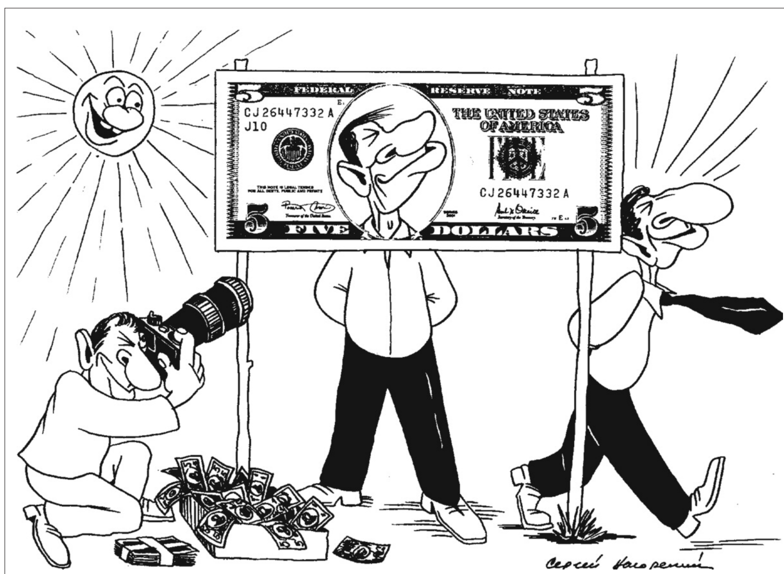
Год 2000 апреля 43 числа

"Сегодняшний день – есть день величайшего торжества! В Испании есть король. Он отыскался. Этот король я. Именно только сегодня об этом узнал я".

Трансформація особи, коли у ній сидить затиснений геній, відбувається швидше, ніж ми думаємо.

"Я глядел на всю канцелярскую сволочь и думал: "Что, если бы вы знали, кто между вами сидит... Господи Боже!"

Як тільки Д. Табачнику – з підсилювальною командою – вдалося просунути на трон маленьку фігуру не просто в дамки – в королі! – він одразу відчув, як вітер історії надимає вітрила гордині його. Сате той він і вскочив у полковники, що не могло сподобатися "королеві", залишеному в нижчих чинах.

Став він свої домашні альбоми з сімейними фотографіями та колекціями випускати англійською мовою та запускати їх на міжнародні авіалінії... Треба ж, щоб світ знав про Україну!

Думаєте, англійська королева помітила? Де там... А чому не помітила?

Бо "современное украинское государство – во многом историческая случайность, рожденная разломом цивилизаций".

Сказати одверто, в голові Д. Табачника шуганула думка, що англійська королева не помітила і "розлому цивілізацій": вони там на Заході мало читають московські газети і не вміють так масштабно мислити, а про крах СРСР примітивно судять, що то просто розпався сурогат імперії, яка дивом трималася купи.

Та й нинішній іспанський король недалеко пішов у глобальному мисленні. Якби він мав хист хоча б Філіпа II, то прочитав би, може, "Кур'єр пенсіонера", де Дмитро Табачник, в науку всім королям сучасності, розтлумачив трагедію здобуття незалежності країнами, котрі нині потрапили або хочуть потрапити до Європейського Союзу. А це все однаково, що з сяючих вершин скотитися на тирло. Бо: "Ми живемо в країні, що в 1991 р. стала незалежною від сибірської нафти і газу, якутських алмазів, від ядерної зброї, від місця постійного члена в Раді Безпеки ООН і ще багато від чого, що в сумі давало статус імперської держави". "Ми живемо в країні, – трагічно повідомляє королям Табачник, – яка не зможе претендувати на імперський статус..."

Ви запитаєте, коли це писав Д. Табачник. На це я вам можу відповісти тими ж гоголівськими "Записками": "День был без числа".

Але що "Кур'єр пенсіонера" надрукував це першого числа Року свині – то достеменно.

Що собі думають з цього приводу європейські королі і королеви, які перестали переживати – horrible dictu – втрату імперського статусу, ми достеменно не знаємо.

Почекаємо, поки віце-прем'єр України видасть свої статті англійською мовою і запустить тираж в міжнародні авіалінії. Хоча ті королі, якщо вірити Гоголю, воліють їздити в каретах.

Але хіба вони зможуть в каретах зрозуміти втрату ядерної зброї? Вони тепер навіть втрату якутських алмазів можуть кривотлумачити, як приватну власність якутів. Нема серед них рівних Дмитру Табачнику в глибині розуміння цінності своїх засобів залякування та чужих багатств – для безплатного ковтання. Нема імператорів!

Здрібнів світ. З'явилося багато народів. Для глобального мислення Д. Табачника – це, як пісок в колеса.

Він то знає, що ті колеса повинні крутитися назад. Але більше ніхто того не знає. Крім ще того колеги в палаті, що догадався: "тот, котрого я принял за канцлера, не есть ли сам великий инквизитор..."

Що більша ерудиція, то більше чоловік догадується.

І як йому з таким розумом сидіти в тісному кріслі віце-прем'єра України? З людьми провінційно відсталими, з їхньою шароварною національною свідомістю і наївною певністю, що в кріслі українського службовця ти повинен служити українській незалежності. Це та ж сама логіка, що на хліб треба заробляти чесно. Саме так думають воли, яким хліба ніхто не дає і не дасть, – резонно думає службист імперського лету.

А коли я хочу служити "статусу імперської держави", то хто мені заборонить? А коли я терпіти не можу імені тієї держави і народу, що є "елементом ландшафту?"

Змусити мене терпіти? Де ж ваша демократія?

Тоді я вам от що скажу: "Та пішли ви всі разом!" – як каже мій друг Азаров, котрий декому подає два, а кому і три пальці. Та й хто мене помітить, коли я сяду в крісло і буду служити? Хіба помітять кравця, який шиє, писаря, який пише, няньку, яка доглядає?

Помічають, дорогі мої націонал-провінціали, кравця, який поре королівську мантію, писаря, який закреслює написані укази, і няньку, яка лупцює чужу дітвору. Інакше тобі телеекран не світить.

Отоді й преса на тебе зверне увагу, і ім'я твоє запам'ятають. А головне, знайдеться багато тих, що будуть сперечатися з тобою. Будуть і такі, що назвуть тебе розумнішим за всіх, бо інакше чи ставили б "Записки самасшедшего" в театрах Європи?

А ви, національно стурбовані, з тонкого прошарку, не можете збагнути, що колеса мають крутитися назад, і тільки тоді ми приїдемо. Тпру! Де тут ночують генерали і камер-юнкери, для яких "все самое лучшее на свете?"

Надворі падає мокрий сніг. Завтра на ранок викликає прем'єр Янукович. І ще не відомо, чи буде "вправляти мозги", чи "вибивати дурість з голови".

Без операції не обійтися.

Шкуродери-іміджмейкери вимагають пристойності. Візьми її де хочеш – хоч ти сказися!

Ось і тепер з мене аж пре виставити Верку Сердючку в Європі від України – хай весь світ бачить! Але як ти її оформиш? Богуцький шепче: оформити по паспорту на Андрія Данилка. Все одно, каже, вийде по-нашому. Вийти то вийде, а потім – боком вилізе.

"Сегодня великий инквизитор пришел в мою комнату, но я услышал еще издали шаги его, спрятался под стул... "Фердинанд VIII, король испанский!"

Я хотел было высунуть голову, но после подумал: "Нет, брат, не надуешь! Знаем мы тебя: опять будешь лить холодную воду мне на голову".

18 лютого 2007 року

Також прем'єр пообіцяв вжити заходів з викорінення корупції, здійснити реформу фінансової системи.

"2007-й рік буде роком глобальних реформ!". Таку епохальну заяву зробив Віктор Федорович через кілька тижнів, виступаючи перед господарським активом Донецької області. Щоправда, ці слова прозвучали дисонансом на тлі сказаного тоді ж Азаровим, котрий пообіцяв узятися за проведення "серйозних структурних перетворень, які повинні підготувати фундамент для серйозного росту економіки", але починаючи вже з... 2008 року.

Втім, на цьому резерв красивих обіцянок вичерпався.

Бо прийшов час для їхньої реалізації.

А з цим у наших прагматиків якось поки що не складається.

Більше того, спершу зібравшись (на словах) зменшити житлово-комунальні тарифи, Янукович з командою дуже швидко відмовилися від цієї популістської ідеї, а потім запропонували парламенту скасувати мораторій на збільшення тарифів. Щоправда, при цьому перший заступник міністра фінансів В. Копилов запевнив, що "уряд буде входити з пропозицією до Верховної Ради щодо нових тарифів, але вони будуть значно меншими, ніж нинішні"...

Як виявилося, "значно менші" тарифи насправді виявилися збільшеними у два–три рази, а про якісь реформи в житлово-комунальній сфері уже ніхто і не згадує...

СЬОГОДНІ виглядає дивним, що хтось їм на деякий час повірив. Повірив у їхню спроможність керувати країною. Нагадаю, що багато хто в суспільстві (не кажу про тих нещасних, котрі в тій чи іншій мірі інфіковані психологією "урків" чи довічно зомбовані серпом і молотом, – то окрема тема), розчарувавшись у помаранчевих "цінностях" і переконавшись, наскільки бездарно розпорядилися "любі друзі" і "жінка з косою" мандатом довіри, отриманим від народу на Майдані, на якийсь час уявили, що ці "міцні господарники" спроможні навести лад у країні.

Однак подивіться на них уважніше. Чи спроможні примітивні совки з ментальністю директорів плодоовочевих баз, заввідділів обкомів компартії чи колгоспних голів адекватно реагувати на складні виклики сьогодення? Практично всі вони видряпалися нагору з категорії статистів "партгоспактивів" уже за часів, коли найвищою чеснотою стала вважатися майстерність у стилі "хап" – тобто вкрасти і обдурити. Інші починали свою "трудову біографію" рекетом і розбоєм. Єдиний метод керівництва, який вони визнають і яким переважно користуються – командно-адміністративні "поняття". Це їхня природна стихія. Вони не вміють, не хочуть і не можуть працювати по-іншому (вже не кажу "по-чесному"; це визначення, здається, морально безнадійно застаріло в суспільстві, де заправляють моральні каліки і жалюгідні покручі), вони відмовляються усвідомлювати, що їхні методи, яким вони, з гріхом пополам, навчилися у своїх старших попередників, секретарів обкомів і райкомів – це вже позавчорашній день. Сьогодні, користуючись цими методами, можна лише ускладнити проблему, але аж ніяк не вирішити її.

Стиль і методи урядового керівництва нині – це повернення навіть не до часів Кучми, а – до пізньоімперських часів недоброї пам'яті бровастого генсека.

Щоправда, це повернення виглядає як жалюгідна пародія.

Будемо сподіватися, що це – остання владна відрижка радянських часів, остання ностальгійна нагода згадати затхлий сморід і тупу безвихідь сірої і моторошної брежнєвської епохи.

Згадати для того, щоб з огидою переступити і більше ніколи вже туди не повертатися.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

НА ЧАСІ

ПЕРЕСТУПИТИ І НЕ ПОВЕРТАТИСЯ

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ФАЛЬСИФІКАТОРИ

ЯК "П'ЯТА КОЛОНА" МОСКВИ ПЕРЕПИСУЄ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

Анатолій ЗІНЧЕНКО

Є в арсеналі злочинців такий психологічний прийом: "Тримай злодія!". Саме його застосовують ті, хто під галас про так зване "переписування історії українськими націоналістами" нахабно і цинічно "виправляють" підручники для українських дітей в дусі ідеології російських шовіністів.

Зокрема, так "підправлено" підручник для 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів "Захист Вітчизни" (автори: М. Бака, Ю. Квашньов, А. Литвиненко, С. Операйло; за редакцією Ю. Квашньова та А. Литвиненка), виданого за державні кошти київським видавництвом "Вежа" у 2006 році.

Якщо порівняти зміст теми "Історія українського війська" вищеназваного підручника із змістом аналогічної теми "Передісторія розвитку Збройних Сил України" підручника "Допризовна підготовка" (автори М. Томчук, Я. Конотопенко, Ю. Крамаренко, Ю. Квашньов, М. Нещадим. – К., "Вежа", 1998), то бачимо наступне: *див. таблицю.*

ПІДРУЧНИК "ДОПРИЗОВНА ПІДГОТОВКА"	**ПІДРУЧНИК "ЗАХИСТ ВІТЧИЗНИ"**
§ Українське військо X–XIII століть	*§ Військо княжої доби*
1. У часи **київської держави** військо складалося з дружини князя та народного ополчення.	1. У період зародження **давньоруської держави – Київської Русі** – запроваджується постійне регулярне військо – дружина, основним заняттям якої була військова діяльність.
2. **Князі** утримували дружинників, платили грішми, дозволяли привласнювати частину завойованого майна, давали землі.	2. Крім того, великий київський князь і підлеглі йому **князі руських земель** самі утримували свої дружини, платили дружинникам грішми, харчами, кожухами, медом, воском та іншим добром, що його дружина збирала для князя як подать.
3. У княжу добу починає розвиватися й **український військовий флот**.	3. У княжу добу починає розвиватися й **військовий флот**.
4. Татарська навала у XIII–XIV ст. призвела до **занепаду української держави** і її війська.	4. Татарська навала у XIII–XIV ст. призвела до занепаду держави і її війська.
5. **Землі України потрапляли під** литовські, польські, угорські, молдавські **прапори**.	5. **Тогочасні українські землі опинились під владою** литовських, польських, угорських, молдавських **правителів**.
6. У XVIII ст. настав **період занепаду козацької держави. Україна потрапила у залежність від Росії.**	6. Після смерті Богдана Хмельницького і **поразки національно-визвольної війни українські землі потрапили в залежність від Росії, Польщі й Османської імперії.** **Козацькі війська брали участь** як у російсько-турецьких війнах і кримських походах царських військ, воюючи проти своїх одвічних ворогів – турків і татар, так і в Північній війні проти Швеції на боці Росії... Пізніше **українські військові формування і партизани брали участь** у переможній Вітчизняній війні 1812 р., а також в сумнозвісній Кримській війні 1854 р. на боці Росії.
§ Пластунський і січовий стрілецький рух в Україні	*§ Окремий параграф відсутній, матеріал скорочено.*
1. Метою УСС було звільнення та об'єднання українського народу, **створення незалежної соборної України.**	1. Метою УСС було звільнення та об'єднання українського народу, створення **в майбутньому незалежної соборної України.**
2. **Чотири роки збройної боротьби Легіону УСС з могутньою Росією не принесли успіху,** однак ця боротьба вплинула на рух українського народу за свою державність.	2. І хоча **ця боротьба не мала і не могла мати успіху,** вона вплинула на рух українського народу за свою державність.
*§ **Збройні сили України** в період національно-визвольної боротьби 1917–1920 рр.*	*§ **Збройні сили УНР** в період національно-визвольної боротьби 1917–1920 рр.*
1. **Через чотири місяці** половина кораблів Чорноморського флоту **підняла український національний прапор**. 2. Після поразки **в боях з Червоною Армією** на Правобережжі України Наддніпрянську армію було реорганізовано й переведено на Волинь. 3. **Центр збройної боротьби українського народу за своє визволення перемістився у Західну Україну.** Уряд Директорії в грудні 1919 р. визнав Західно-Українську Народну Республіку (ЗУНР), а ще раніше – у січні 1919 р. – **в Києві було проголошено акт злуки українських земель.**	1. **Через чотири місяці** військовий флот України **складався вже з трьох бригад лінійних кораблів**... 2. Після поразки **в боях з червоноармійцями** на Правобережжі України Наддніпрянську армію було реорганізовано й переведено на Волинь. 3. Водночас **набирали сили нові захисники України**, які, повіривши запевненням більшовиків, що **Україна буде вільною й рівноправною серед народів-братів**, стали на шлях збройної боротьби за встановлення влади Рад.
§ Українські збройні формування періоду другої світової війни	***§ Україна у Великій Вітчизняній війні***
§ Діяльність Української Повстанської Армії (УПА)	*§ Окремий параграф відсутній. Текст скорочено.*
1. За період другої світової війни **через збройні формування УПА – ОУН пройшло понад 400 тисяч вояків.**	1. **Приблизно 30–40 тис. українців, повіривши в оунівські ідеї боротьби за незалежність України, взяли участь у збройних формуваннях УПА,** які, однак, активних збройних дій проти німецьких окупантів до 1943 р. практично не вели.
2. **Загони УПА діяли на Поділлі, Київщині та в інших регіонах України,** мали розгалужену систему своїх підпільних формувань: осередків, самооборонних кущових відділів. Крім бойових дій, вони вели широку політико-пропагандистську роботу серед населення, закликаючи до боротьби з ворогами українського народу, до об'єднання в соборну українську державу.	2. **Формування ОУН-УПА спиралися на підтримку і допомогу жителів Західної України,** мали розгалужену систему своїх підпільних формувань – осередків, самооборонних кущових відділів, які вели широку політико-пропагандистську роботу серед населення, закликаючи до боротьби з ворогами українського народу, до об'єднання в соборну Українську державу. Проте, **позбавлена реальної масової підтримки більшості українського народу, своєї мети УПА не могла досягти.** Основна ж частина населення України боролася проти фашизму в складі Збройних Сил СРСР, у партизанських загонах, підпільних організаціях і групах опору.
3. Під час другої світової війни **на території України відбулося жорстоке зіткнення двох тоталітарних систем світу – сталінізму і гітлеризму.**	3. **Яскравим прикладом мужності й братерства радянських народів є битва за звільнення України.**

Таким чином, автори правок, окрім всього іншого, заперечують науковий висновок Михайла Грушевського, що: "Київська держава, право, культура були утвором одної народності, української" і знову нав'язують українським дітям брехливу теорійку дореволюційних російських істориків-шовіністів Карамзіна і Погодіна про належність Києва і давньої України Росії.

Автори правок заперечують існування в минулому Української Держави і тим самим схиляють школярів до думки, що існування нинішньої Української Держави є неприродним і непотрібним. При цьому вони нехтують Актом проголошення незалежності України, в якому сказано, що створення самостійної Української держави є продовженням тисячолітньої української державницької традиції.

Автори правок всіляко спотворюють, применшують і принижують значення українського національно-визвольного руху. Натомість акцентують увагу на участі підневільних українців у збройних формуваннях білої і червоної Росії і всіляко вихваляють російських окупантів.

Таким підручником патріотизму українських дітей не навчити. Однак чому цей потворний плід російської шовіністичної пропаганди не бойкотують і не викидають на смітник наші патріоти-педагоги, батьки школярів і самі старшокласники? І де ж наш патріотичний підручник воєнної справи?

КОНТРОВЕРСІЇ

КОМПЛЕКС НОБЕЛЯ

Олег КРИШТОПА

Я хочу Нобелівської премії. Щоб у цьому зізнатися, треба подолати сором'язливість і приготуватися до глузувань. Але, врешті, не найгірші це хиби – марнославство і грошолюбство. Отож – хочу Нобеля! Якщо не для себе, то бодай для братів своїх, українців. Чому б шведський комітет спадщини Альберта не присудив цю премію, скажімо, тому ж Андруховичу? Можна буде принаймні заздрити і все одно пишатися певною приналежністю, так, ніби це трохи і тобі. А якщо вже не дають літераторам, то може бодай політикам премію миру, нехай Ющенку? Га?

Комплекс Нобеля – це хвороба малих націй і націй-невдах. В цьому є щось від того, як ми стискаємо кулаки, стежачи за виступами збірної з футболу: невже вони вперше будуть грати в фіналі чемпіонату світу? Ми готові стати фанатами, якщо їм щастить, але готові зненавидіти і зрадити їх, тільки-но вони впадуть.

Нобелівська премія – не бозна-що. Приблизно мільйон дуже умовних одиниць і місце у вервечці тих, хто її вже отримав до тебе. У гіперінформаційному світі вручення Нобеля давно стало просто рядочком у безперервній стрічці новин, де нема нічого більш чи менш важливого, де все однаково, як важливе, так і неважливе. Але не для нас. У інтелектуальному середовищі це мало не наукова дискусія – коли і кому з українців повинні вручити Нобеля? Про це говориться серйозно, без іронії, як і про те, що премія уже була майже у кишені Стуса і Осьмачки... Однак посмертно Нобеля не дають.

Ернест Хемінгуей, на прізвисько Татусь, отримуючи премію, сказав дуже коротко, сильно і страшно. Майже як Стефаник: "Жоден письменник, знайомий із творчістю визначних митців, не відзначених цією нагородою, не може прийняти її інакше як з належною скромністю".

Комплекс Нобеля – це відсутність упевненості в собі. Це інфантилізм, потреба орієнтирів: щоб тебе похвалили, дали цяцю, вказали, правильний це шлях чи неправильний. Врешті, мені здається, що українське суспільство зараз готове ковтнути все, що йому запропонують. Зараз воно ковтає російські серіали, рівняючись на них. Але так само радісно і безвільно воно ковтатиме й інші наживки. Боюся, що Нобель безсилий нам допомогти.

От тільки цікаво – який шок переживуть деякі українські інтелектуали, якщо Нобеля таки дадуть комусь із наших? Що ж тоді далі робити?

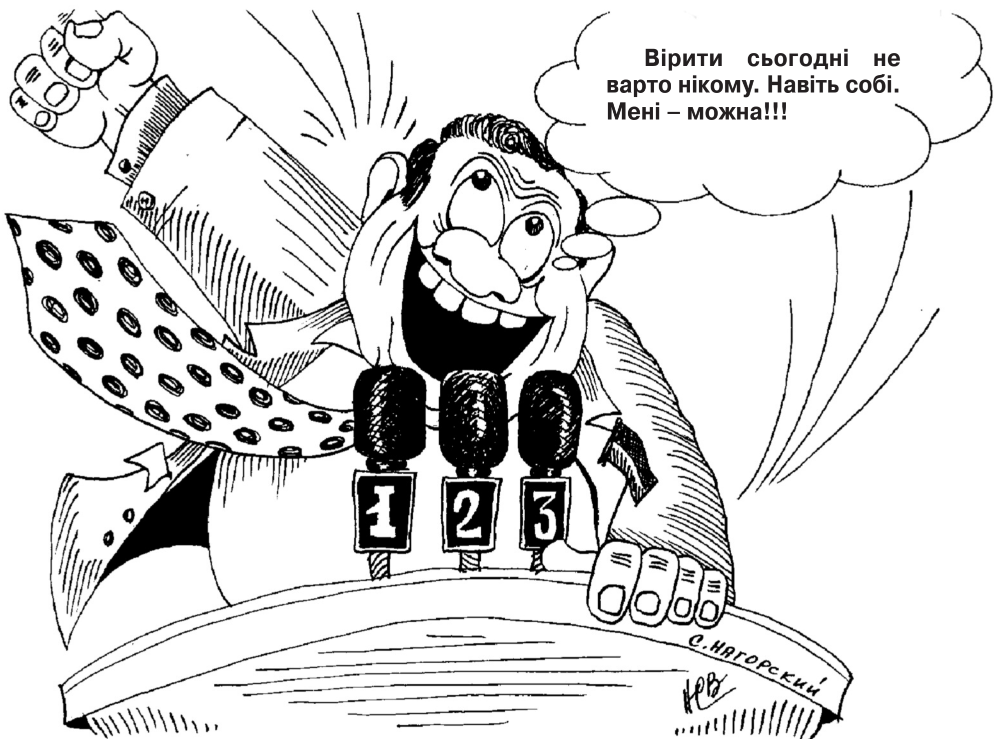

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

НАЙМИТИ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

Владу і майно в Україні, як і раніше, контролюють переважно росіяни і євреї

Сергій ПАВЛЮК

Порівняймо Закон УРСР "Про вибори народних депутатів Української РСР" 1989 року із тим Законом України, згідно з яким обрана нинішня Верховна Рада України. Так, у 1989 році громадяни Української РСР брали участь у підготовці і проведенні виборів народних депутатів Української РСР як через "...трудові колективи, громадські організації, колективи професійно-технічних, середніх спеціальних і вищих навчальних закладів, збори виборців за місцем проживання і військовослужбовців у військових частинах, так і безпосередньо". Трудові колективи і громадські організації брали участь у підготовці та проведенні виборів народних депутатів Української РСР як через своїх представників у виборчих комісіях, так і безпосередньо (Стаття 9). Право висування кандидатів у народні депутати Української РСР належало "...трудовим колективам, громадським організаціям, колективам професійно-технічних, середніх спеціальних і вищих навчальних закладів, зборам виборців за місцем проживання і військовослужбовців у військових частинах, які знаходяться на території даного виборчого округу" (Стаття 10). Наступні "закони" вперто звужували коло тих, хто мав право бути висунутим у вищий законодавчий орган країни. Так, Закон України "Про вибори народних депутатів України" (2001 рік) передбачав, що "...право висування кандидатів у депутати належить громадянам України, які досягли вісімнадцяти років і мають право голосу. Це право реалізується ними через партії (блоки) або шляхом самовисування у порядку, встановленому цим Законом (Стаття 9). Згідно з законом 2004 року "...право висування кандидатів у депутати належить громадянам України, які мають право голосу. Це право реалізується ними через партії (блоки) у порядку, встановленому цим законом (Стаття 10).

Верховна Рада України, яка прийняла закон про Вибори народних депутатів України за т. зв. "пропорційною" виборчою системою, незаконно і безпардонно позбавила більшість громадян України, які ніколи не були, не є і не хочуть бути членами жодної кишенькової олігархічної політичної партії, а також громадські організації України активного виборчого права; а здійсненням без народного волевиявлення т. зв. "конституційної реформи" фактично узурпувала владу в Україні і тим самим порушила наступні статті Конституції України:

Стаття 71. "Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування.

Стаття 36. ...Усі об'єднання громадян рівні перед законом. Виборцям гарантується вільне волевиявлення.

А також Стаття 5. ...Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Ніхто не може узурпувати державну владу".

Помножте шахрайські маніпуляції із законодавством на шістнадцятирічне тотальне "зомбування" населення України заангажованими ЗМІ, і ви зрозумієте, чому виборність і демократія перетворилися в Україні на фарс.

Є всі підстави стверджувати, що нинішня Верховна Рада України, обрана на підставі неконституційного закону, є нелегітимною, а всі її рішення є незаконними. Зрештою, і її попередниця теж, адже обиралася за законом, який вимагав від кандидатів грошових закладів, тобто фактично незаконно запровадила у виборчу систему майновий ценз. Більше того, можна сказати, що все законодавство України за останні 15 років є антиукраїнським і нечинним, оскільки стало основою грандіозного за масштабами і неперевершеного за цинізмом руйнування і пограбування майна українського народу, підставою страждань і передчасної смерті мільйонів українців.

Внаслідок тяжкої праці багатьох поколінь українського народу у 80-х роках XX ст. Україна вийшла на рівень великих розвинутих країн Європи і світу. Вона займала друге місце (після Росії) в господарському потенціалі колишнього Радянського Союзу. Зараз ми за всіма показниками, зокрема й за доходами на душу населення, нарівні з такими дикими країнами, як Папуа-Нова Гвінея. Погляньте в список найбагатших "українців" і ви побачите, хто нас обікрав. А коли до того списку додати перелік закордонних банків, які сховали крадене, то стає зрозумілим, чому українців так вперто роззброюють. Почали із вивезення в Росію української ядерної зброї, а закінчують знищенням звичайнісіньких автоматів і пістолетів, дрібнокалібрових гвинтівок, бо їх, в нас, бачте, надлишок.

Ось як відбувається знищення ЗС України під брехливим гаслом "реформування". Хоча Президент країни – члена НАТО Польщі Л. Качиньський сказав: "У нинішньому світі навіть та держава, яка є членом воєнного блоку, повинна бути спроможною себе захистити самостійно".

Шістнадцять років шаленіє в ЗМІ пропаганда "невеликих", "мобільних", "необтяжливих для економіки", а насправді небоєздатних і нікчемних Збройних Сил. З 2010 року планується скасувати призов на строкову військову службу, бо в нас буде наймана ("професійна") армія.

Таким чином, на шістнадцятому році незалежності України ми, українці, опинилися без держави, без влади, без армії. І що робити? Як далі жити? Скоритися? Ні! Тисячу разів ні! Досить скиглити, що нас обдурили, що ми розчарувалися у фальшивих вождях! Кожен з нас повинен стати вождем, а значить – взяти на себе відповідальність за майбутнє наших дітей та онуків! Пора діяти! Черговий раз доля ставить нас перед вибором: жити або вмерти. Вмерти з голоду рабами бандюків-нацменів і їхніх лакуз, чи залізним кулаком роздушити цю наволоч. Геть шахрайський виборчий закон за пропорційною системою! Геть злочинну "прихватизацію"! Награбоване "новимі русскімі" майно нашої Української Держави повернімо назад, а їм залишмо дерев'яні нари і солом'яну подушку! Геть облудну "політичну" націю! Ми, українці, – єдина нація в Україні. Хочуть нацмени квартирувати в нашій хаті – хай живуть за нашими правилами і законами тихо і сумирно, як миша під мітлою. Не подобається – "чемодан – вокзал – Росія, Ізраїль, Антарктида"... Всі дороги відкриті. Нікого не тримаємо. Геть шахрайську "демонократію"! Хай живе українська національно-визвольна революція! Хай живе Українська Національна Держава!

Найменування	1992 р.	2000 р.	01.01.2004 р.	Різниця
		Особовий склад		
Всього	900 000	400 000	355 000	– 545 000
У тому числі:				
Військовослужбовці	720 000	310 000	265 500	– 454 500
Цивільний персонал	180 000	90 000	89 000	– 90 000
		Основні види озброєння		
танки	6 500	4000	1790	– 4 710
ББМ	7 000	5000	2270	– 4730
Гармати і мінomети калібру більше 100 мм	7 200	4000	2960	– 5 120
Бойові літаки	1500	680	270	– 1230
Бойові кораблі і судна забезпечення	350	35	30	– 320

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МОСКОВСЬКА БРЕХНЯ І УКРАЇНСЬКА ПРАВДА

Володимир ПОЛІЩУК, голова районної організації Конгресу Українських Націоналістів

Сьогодні перед нами, українцями, знову постає гамлетівське запитання: "Бути чи не бути нашій державі?" І це не якась там "страшилка", а, на жаль, сумна реальність. Користуючись кволістю Президента і, як правило, продажною владою на місцях, підтримана нахабною Москвою "п'ята колона" не тільки підняла голову, а пішла у відкритий наступ на державність України.

Гидко було дивитися, як сотня чи дві захмелілих від люті зомбованих п'ятиколонників влаштували вакханалію у Феодосії, намагалися перекинути автобус з американськими резервістами. Та в жодній демократичній державі влада не допустила би такої ганьби, винуватці антидержавних акцій були б суворо покарані. А в нас навіть міліція не втрутилася...

"П'ята колона" зі шкіри пнеться, щоб нав'язати нам другу державну мову. Приймаються антиконституційні рішення про надання російській мові статусу "регіональної". І знову ж таки нікого не притягують до відповідальності за порушення Основного Закону країни.

Зате влада проявляє активність, коли треба усунути з посад керівників, чия діяльність зачіпає інтереси олігархів.

На такому антиукраїнському фоні дивною здається інформація, що прозвучала на телеканалі "1+1": мовляв, згідно з опитуванням, для нашого народу другом номер один є Росія, а для росіян ми серед її друзів на одинадцятому місці – після Китаю, Кореї та навіть США. Щось тут толстовством тхне: б'ють по одній щоці – підставляй другу...

А все це пояснюється дуже просто: влада у нас досі неукраїнська. Якби була українською, то врахувала б тяжкі уроки нашої історії. Хіба не було так, що через нікчемність політиків, які не розуміли, що Росія наш найзаклятіший ворог, ми втратили трimільйонну армію, а коли в Україну посунула більшовицька орда, недолугі політики на чолі з соціалістом Винниченком змогли послати під Крути проти п'яних балтійських матросів аж три сотні ненавчених і необстріляних юнаків.

Сьогодні проводиться та ж недолуга винниченківська політика. Поки що Росія веде проти нас ідеологічно-економічну війну. А де гарантія, що завтра послідовники Боголюбського, Меншикова та Муравйова не попруть п'яною ордою на Київ, як уже було не раз? Як на зміну Керенському прийшов Лєнін, так на зміну Путіну може прийти якийсь Распутін, який спробує повторити в Україні чеченський досвід російських "миротворців". Про що ж думають сьогодні наші державні мужі? Про те, як продати останнє армійське майно, скоротити до абсурду нашу армію, до того ж залишивши її неозброєною і непідготовленою до боротьби ні фізично, ні духовно? Адже зрив навчань "Сібріз" стався з вини нашої верховної влади. Вона ж допускає до того, щоб наших громадян до референдуму про вступ до НАТО "готували" такі "державники", як телеведучий Даніло Яневський та йому подібні лакеї, від яких на десять кілометрів тхне духом провансальства і готовністю стати на задні лапки перед "старшим братом".

Щоб хоч якось протистояти ворожому натиску, ми, кунівці, багато уваги і зусиль приділяємо розповсюдженню нашої газети "Нація і держава", яка несе в маси правильне розуміння політичної ситуації в країні, привертає увагу до нашої історії. На жаль, ще дуже міцно сидить в головах людських москальська пропаганда. Важко московську брехню витісняти українською правдою. Але ми стараємося!

м. Мала Виска, Кіровоградська область

ГЕРОЙСЬКИЙ ЧИН

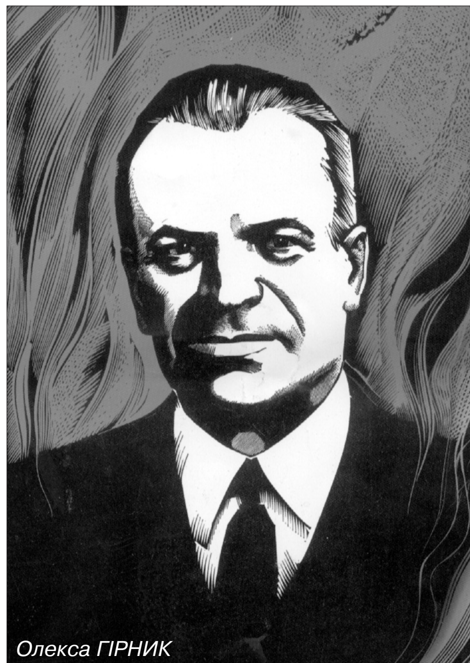
ЩОБ СЛОВО ПЛОМЕНЕМ ВЗЯЛОСЯ

Вкотре перечитую разом з учнями твори Т. Шевченка… Коли доходжу у поемі "Гайдамаки" до рядків: "Тяжко! Важко! Кат панує, А їх не згадають", внутрішньо здригаюся. Адже Великий Кобзар дорікає не тільки за забуття героїв Коліївщини Ґонти й Залізняка, а й через час і простір бачить наше ставлення до українських героїв. Передбачаю заперечення: ми, нарешті, стали вшановувати борців за національну ідею. Так, але чи співмірна наша шана їхньому подвигу?

Нещодавно у випуску новин почула повідомлення одним рядком про те, що Президент підписав Указ про присвоєння Героя України Олексі Гірнику. І більше жодних коментарів. А що знають люди про його вчинок? Чи усвідомило суспільство всю глибину трагізму і самопожертви?

Тому хочу поділитися матеріалами, які вдалося розшукати.

Світлана ДЕРЕВЕНКО

Олекса ГІРНИК

...Темної зимової ночі 21 січня 1978 року на Чернечу гору у Каневі до могили Тараса Шевченка піднявся чоловік, що приїхав з м. Калуша Івано-Франківської області. Було темно і холодно, в такий час не віриться, що колись зійде сонце... Раптом на вершині гори спалахнув смолоскип – і освітив усе навколо.

А на ранок Канів облетіла чутка: чоловік спалився! На Чернечій горі агенти канівського управління КДБ знайшли обвуглений труп і сотні листівок. Дивовижно, але деякі кадебісти зберегли ці листівки, аби потім передати людям: не може проминути безслідно такий героїзм. І світ прочитав: "Протест проти російської окупації на Україні! Протест проти зросійщення українського народу! Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава! Радянська, та не російська! Україна для українців! З приводу 60-річчя проголошення самостійності України Центральною Радою 22 січня 1918 р. 22 січня 1978 р. на знак протесту спалився Гірник Олекса з Калуша. Тільки в цей спосіб можна протестувати в Радянському Союзі!

Панівна мова витискає п'ятно на поневоленій мові. Тільки незалежна держава є запорукою збереження нації та її мови.

Багато українців не говорять по-українськи: чи то бояться, або заради праці – того животіння, мішаються в подружжі. Росіяни перетягають їх на своє і так пропадає нарід. Навіть ті, які пишуть по-українськи, то говорять по-російськи.

Словом, російська нація як пануюча й сильніша нищить другі народи й то з любові й дружби до них. (...) А тепер погляньмо на Україну, на її міста. Все по-російськи. От у Харкові, в Донбасі навіть шкіл українських нема. Нема ніби закону Валуєва, а Росія далі послідовно нищить Україну – зросійщує її".

Син Олекси Гірника, Євген Гірник, пише: "Я довго думав, чому радянська пропаганда не зробила тоді якоїсь фальсифікації – мовляв, перевертень, прислужник німецько-фашистських окупантів щось недобре зробив у Каневі. Але вони просто не могли цього зробити, бо ж ясно, що на самоспалення бандит не піде". Тому вони обрали тактику замовчування. Частково їм це вдалося, але вістка усе ж просочилася на західні радіостанції – "Свобода" й "Бі-Бі-Сі". Україна ж уперше дізналася про його героїчний чин 1992 року, після публікації канівського краєзнавця Михайла Іщенка в "Літературній Україні".

Усе своє життя Олекса Гірник ішов до високого вчинку. Під час навчання в Станіславській гімназії вступив до "Пласту". Згодом працював у патріотичній організації "Сокіл", став одним із чільних провідників місцевої "Просвіти", вступив до юнацтва ОУН...

Під час служби у польському війську говорив тільки своєю мовою. Якось таємна поліція прочитала в одному з листів жовніра О. Гірника: "Остогидла осоружна польська армія. Хочу змінити конфедератку на мазепинку". Військовий трибунал засудив його на 5 років і 3 місяці ув'язнення. Але через два роки почалася Друга світова війна, і Олекса втік з-за гратів.

Повернувшись додому, потрапив до рук НКВС. Цього разу відбув усі п'ять присуджених років – звідав і колимських копалень, і сибірських лісоповалів, і праці на підземному заводі.

Коли повернувся додому, застав лише могилу матері і сестри, брат загинув на фронті.

На роботу не брали, не прописували. Але доля усміхнулася – одружився з сусідською дівчиною Кароліною. Разом переїхали до Калуша. Жінка працювала бухгалтером, Олекса – землекопом, потім касиром. Побудували хату, виростили сад, виховали двох синів. Олекса Гірник вийшов на пенсію і зайнявся пасікою.

А серце боліло від того, що діялось в Україні! Блюзнірські урочистості до 60-річчя радянської влади на Україні переповнили чашу терпіння. Шевченкові слова випікали душу. В одній з листівок Олекса писав: "Для Шевченка слово є зброя, яка здатна розбудити серця на бій за волю:

Щоб слово пломенем
взялось,
Щоб людям серце
розтопило.

Нехай загоряться наші серця на оборону занапащеної української мови!".

Вчинок О. Гірника надихнув донецького інваліда Олександра Мазуренка обійти на милицях Україну, зійти на Говерлу і відвідати в Калуші родичів О. Гірника.

О. Мазуренко пише: "Я був російськомовний, я був малорос, а зараз – українець. Я щаслива людина, маю національну гідність – це головне в житті..."

Тож хай світлий вогонь Героя України Олекси Гірника освітлює дорогу кожному з нас. Слава Героям!

УВІЧНИМО ГЕРОЇВ ПОВСЮДИ

Іван ФРАНЧУК

28 січня в центрі міста Ананьєва на Одещині біля пам'ятника Тарасові Шевченку зібралася громадськість, аби низько вклонитися пам'яті Героїв Крут та Героя України Олекси Гірника. Інформаційний пікет зорганізували Ананьївська районна організація Народного союзу "Наша Україна", Народний Рух України за участю козацької паланки партії "Пора" та місцевої інтелігенції.

Виступаючи перед присутніми, помічник народного депутата, голова Ананьївської районної організації НСНУ, депутат райради Володимир Сєдов привітав присутніх та подякував за те, що, попри хурделицю, люди прийшли вшанувати Героїв. "Будьмо гідними пам'яті патріотів, загиблих під Крутами. Україна й сьогодні гостро потребує звитяжців, які стануть на захист української державності та боронитимуть її навіть ціною власного життя", – наголосив він. Володимир Сєдов також запропонував громадським зборам звернутися з клопотанням до влади про перейменування кількох вулиць міста Ананьїва на вулиці Олекси Гірника та Героїв Крут. А ще – присвоїти одному з навчальних закладів Ананьївського району ім'я Олекси Гірника. Громадські збори підтримали цю пропозицію та ухвалили відповідне рішення.

Потому голова районної організації НРУ Валерій Янкевич докладно нагадав історію подвигу Героїв Крут, підкресливши нагальну необхідність єднання всіх проукраїнських сил та формування національної самооборони.

Депутат Ананьївської районної ради Борис Драїм закликав присутніх об'єднувати на місцевому рівні всі політичні сили, що брали участь у Помаранчевій революції.

ПОЗИЦІЯ

МОСКОВСЬКОМУ НАХАБСТВУ НЕМАЄ МЕЖ

Заява історичного клубу "Холодний Яр"

Що відповів би Кремль, якби прем'єр Японії запропонував Російській Федерації спільно "відсвяткувати" японську перемогу у Порт-Артурі? Чи пішов би Білий Дім назустріч японським пропозиціям разом відзначити знищення американського флоту і авіації у Перл-Харборі? Відповідь очевидна: такі ініціативи і Москва, і Вашингтон оцінили б як провокацію і знущання над загиблими громадянами своїх країн.

Чому ж тоді Володимир Путін закликав українського Президента спільно відсвяткувати 300-річчя Полтавської битви? Щоб вкотре продемонструвати, що московському нахабству немає меж?

Звісно, в нашій державі є московська "п'ята колона", яка б з радістю поспішила до Полтави, щоб станцювати "камарінського" на українських кістках.

Першими, як належить, відгукнулися "полтавські галушки". Так, голова Полтавської обласної ради Олександр Удовиченко в інтерв'ю газеті "Зоря Полтавщини" запевнив Росію, що "у більшості депутатів обласної ради перемога слов'ян на цій землі повинна викликати почуття гордості". Якось не подумав нещасний чиновник, то слов'яни якраз програли, а перемогли москвини – породження Золотої орди і угро-фінських племен.

Утнув і мер Полтави Андрій Матковський. В очікуванні рублів і сумнівної слави господаря свята на кістках він заявив, що завдяки святкуванню Полтавської битви "місто стане туристичним центром".

Із 138 партій, що діють в Україні, на московське нахабство належним чином відгукнувся тільки Конгрес Українських Націоналістів. "Якщо вже росіянам так кортить разом відзначати ювілеї українсько-російських воєн, – прокоментував один із чільників КУН, – то давайте 2009 року спільно відзначимо 350-ліття Конотопської битви, в якій гетьман Виговський розгромив 100-тисячне московське військо. Могли б ми об'єднати зусилля і у відзначенні наступного року 390-ліття походу гетьмана Сагайдачного на Москву".

Нагадуємо, що в листопаді 2008 року можна було би відзначити 300-ліття спалення московськими військами Батурина та варварське знищення всіх його жителів – малих і старих. Адже це б могло привернути увагу московських туристів. До слова, і станцію Крути можна перетворити на туристичний центр...

Тільки мазохісти і запроданці готові святкувати свої поразки. Найкращою відповіддю Москві з боку Віктора Ющенка стало би спорудження пам'ятників загиблим українським козакам – учасникам Полтавської битви, гетьманові Іванові Мазепі та шведському королю Карлу XII.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ФАШИЗМ І КОМУНІЗМ

Ніколи не відбудеться примирення Заходу і Сходу, воїнів УПА та радянської армії, поки ми не скажемо людям правди, правди про те, хто й за що воював. До тих пір, поки в головах людей буде ця плутанина, породжена грою слів, понять, категорій, що діють на ірраціональні відчуття, а не на здоровий глузд, до тих пір ми будемо в цій невизначеній темноті жити.

Воюючими сторонами у Другій світовій війні були Гітлер та Сталін, і, відповідно, воювали між собою криваві режими, встановлені цими диктаторами: націонал-соціалізм (нацизм) і комунізм.

І тепер кожний з нас мусить самостійно оцінити значення цих двох біснуватих тиранів в історії тих чи інших народів, які брали участь у цій найкровопролитнішій війні в історії людства. Але той, хто керується логікою, а не радянськими стереотипами, зрозуміє, що якщо Гітлер – це півзла, то Сталін – це тотальне зло, бо перший – це зло насамперед для інших народів, а Сталін – це зло передусім для підвладних народів, адже він найбільше знищував людей, які жили у керованій ним імперії, і які вмирали, не розуміючи, за що й чому...

Лише засудивши сталінізм так, як засуджено фашизм, Україна зможе утвердити свою національну державність.

Петро РЕКАЛО,
м. Охтирка

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

КІНЕЦЬ ІМПЕРІЇ

Спроба практичного застосування теорії геополітичної динаміки Рендала Коллінза

Євген ЖЕРЕБЕЦЬКИЙ

Характерною рисою внутрішньої міграції Російської імперії як за царського, так і радянського періодів була її спрямованість із заходу на схід. Особливого динамізму і розмаху цей процес набув за часів Сталіна і в 60-х роках XX ст. Так, з 1926 до 1959 року населення Західного Сибіру зросло в 1,5 раза, Східного Сибіру – в 2 рази, а Далекого Сходу – в 3 рази. За період з 1959 до 1989 року населення північних регіонів Сибіру і Далекого Сходу зросло з 1,9 млн до 4,8 млн, а південних прикордонних районів Сибіру – з 20,6 млн до 27,3 млн осіб. Зрозуміло, що такий стрімкий приріст населення у вкрай несприятливих природних умовах відбувався не за рахунок натурального приросту, а шляхом міграції. Донором для Зауралля виступав захід СРСР, зокрема Україна. Характерно, що, починаючи з 60-х і першої половини 70-х років, спостерігається значний відтік населення із Західного Сибіру, особливо із його південної частини. Це єдиний виняток із доволі потужного і, головне, постійного потоку мігрантів із Заходу на Схід, за Урал. Пояснити цей феномен доволі просто: на 60-ті роки припадає повернення на батьківщину депортованих у 40-х роках західних українців і чеченців, а кримських татар – в середньоазіатські республіки. За деякими даними, лише південь Західного Сибіру тоді втратив 1,2 млн осіб. У цілому ж з моменту освоєння Сибіру в XVI–XVII ст. міграція ішла із заходу на схід, а ресурси – в зворотному напрямку.

Ця картина різко змінюється після 1991 року. Розпад СРСР та розрив економічних і політичних зв'язків викликали зворотні тенденції: вперше від освоєння Сибіру і Далекого Сходу у XVI–XVII ст. міграційні потоки повернулись в зворотному напрямку. Лише за 10 років існування незалежної Росії вони призвели до надзвичайно важких наслідків. Вперше від свого заселення Далекий Схід почав втрачати населення. Так, за останні 10 років населення Чукотського авт. округу скоротилось на 56%, Магаданська обл. втратила 40%, Камчатська обл. – 18%, Сахалінська обл. – 16%, Республіка Саха (Якутія) – 10%. Через скорочення армії різко зменшилось населення південних районів Далекого Сходу – на 10%. Отже, сьогодні територія Росії за Уралом, як твердять фахівці, перетворилася в зону суцільного відтоку населення.

Для того, щоб краще уявити собі реальність загрози, перед якою опинилася Росія у XXI ст., наведемо деякі статистичні дані стосовно найбільш неблагополучного у цьому відношенні Чукотського автономного округу: у 1989 р. на території округу мешкало – 157 тис. осіб, у 2001 р. – 68,9 тис. осіб. Як бачимо, населення скоротилося вдвічі. Якщо врахувати, що аборигени на Чукотку не приїжджали і зараз її не покидають, то виявиться, що лише за 90-ті роки прийшле населення Чукотки скоротилось майже у 3 рази. Виїжджають молоді сім'ї з дітьми, через що різко погіршується демографічний склад населення.

На величезній території Чукотського автономного округу знаходяться 3 міста, 18 селищ міського типу і 40 сіл. Сьогодні 13 з 18 (!) селищ перебувають в процесі ліквідації. Варто наголосити на тому, що, крім стихійної нерегульованої міграції на захід і південь Російської Федерації, існує державна федеральна і регіональна політика, яка стимулює переселення пенсіонерів і непрацюючих в кліматично сприятливі зони. Характерно, що лише 15% переселенців осідають в інших регіонах Далекого Сходу. Основна маса мігрує в Європейську частину РФ, на Північний Кавказ і в Україну. Як вихід із ситуації експерти СВОП пропонують прискорити виселення з Чукотки непрацездатного населення, натомість проблему дефіциту робочих рук вирішувати шляхом контрактного найму і запрошення на роботу китайських робітників.

Ми свідомо приділили так непропорційно багато уваги ілюстрації першого принципу геополітичної динаміки Рендала Коллінза, оскільки вважаємо, що саме втрата ресурсної переваги є одним з найважливіших чинників, який веде Росію до дезінтеграції.

Другий принцип – геопозиційна перевага. З розпадом СРСР Росія назавжди втратила своїх союзників з Варшавського договору і прибалтійські країни. Це практично відрізало Росію від торговельних і військових портів у Балтійському морі. Вихід із складу імперії України, Білорусі і Молдови призвів до втрати Росією "проток" до Європи. І якщо втрата Польщі, Угорщини і Чехословаччини справді зменшила економічне навантаження на імперію, то відхід України, Прибалтики, Молдови і Білорусі означав створення навколо Росії сірої зони, яка за певних умов має усі шанси трансформуватись у територію НАТО і з часом – ЄС. У цьому випадку на заході Росія буде межувати з НАТО і в перспективі – з ЄС, з новим утворенням з колосальним ресурсним і геопозиційним потенціалом, а на сході – з такими монстрами, як Китай, Японія і США.

Таким чином, після розпаду СРСР Російська імперія, втративши чверть території, стала ще більш серединною державою, а її геопозиційний ресурс істотно погіршився. Вона опинилася між консолідованою єдиною Європою на заході і Китаєм, США і Японією на сході, втратила торговельні порти на Чорному і Балтійському морях, і перед нею постала загроза остаточно позбутися Чорноморських військових баз в Криму і Грузії.

Третій принцип – держави всередині географічного регіону мають тенденцію з часом розпадатись на менші одиниці. Сучасна Росія, як і СРСР у XX ст., – серединна держава, оточена із заходу, сходу і півдня суперниками, які переважають її у ресурсному і геопозиційному плані. Спочатку розглянемо, однак, внутрішні фактори, які загрожують цілісності Російської Федерації.

Як говорилося вище, наявність в РФ 89 адміністративно-територіальних одиниць з власними органами управління і власними представницькими і законодавчими органами є серйозною передумовою для відцентрових тенденцій. У "мирний час" такі утворення самі по собі не здатні серйозно розхитати цілісність держави, що добре видно на прикладі Чечні чи Татарстану. Однак на випадок серйозної економічної чи політичної кризи або сепаратистських заворушень одночасно в декількох точках імперії суб'єкти федерації мають шанси здобути самостійність. Так само, як це відбулося у 1991 році, коли розпався Союз. Щоб убезпечитися від такого сценарію, В. Путін після обрання його президентом істотно обмежив самостійність суб'єктів федерації: РФ була поділена на 7 федеральних округів, керівників яких призначає президент.

Як уже згадувалось вище, однією з передумов державного розпаду є високий ступінь етнолінгвістичної фрагментації, наявність міжетнічних конфліктів і розміщення вогнищ сепаратизму вздовж кордону держави. У Росії на сьогодні є низка суб'єктів, які належать до прикордонної зони і в яких головною причиною потенційної нестабільності є національний фактор. Це північнокавказькі республіки Дагестан, Чечня, Інгушетія, Північна Осетія і Кабардино-Балкарія, сусідня Калмикія і Тува на півдні Сибіру. В усіх цих республіках титульний етнос є в більшості. За відповідних сприятливих умов усі ці республіки мають найбільше шансів вийти зі складу Росії і утворити власні національні держави.

У дещо іншій ситуації перебувають Татарстан і Башкортостан, оскільки ці республіки розташовані практично в центрі сучасної російської етнічної платформи. По-друге, відцентрові тенденції тут набагато слабші через те, що титульні етноси в цих республіках у меншості, а велика частина татар і башкирів мешкає поза межами своїх республік.

У всіх інших республіках Поволжя переважає російський етнос. Крім того, додатковим стабілізаційним фактором є належність місцевих угро-фінів до православ'я.

У Сибіру, на кордоні з Китаєм, потенційними кандидатами на відділення є Тува, Бурятія, Хакасія, Ачинський, Бурятський і Усть-Ординський Бурятський національні округи. Однак реально претендувати на незалежність може лише Тува, титульний етнос якої становить 3/4 усього населення і яка ще зберегла традиції державної незалежності.

Що стосується північних національно-автономних округів, то відцентрові тенденції тут можуть мати лише економічний, а не національно-визвольний характер через малу кількість самих народів і через величезний економічний ресурс, зосереджений на півночі Сибіру.

Так чи інакше, але наявність юридично оформлених національно-державних суб'єктів РФ створює реальні передумови для їхнього від'єднання за відповідних умов. Варто підкреслити, що сепаратистські, національно-демократичні рухи всередині РФ навряд чи здатні привести до дезінтеграції імперії. Як говорилось вище, при розпаді імперій етнічний фактор грає серйозну, однак не вирішальну роль. У нашому конкретному випадку далеко більше значення будуть мати інші внутрішні фактори, зокрема цілеспрямована дезінтеграційна діяльність керівних еліт Російської держави з метою розчленування Росії на декілька складових частин.

Найбільш показовий приклад – це регіональний сепаратизм, який має не етнічне, а адміністративне і економічне підґрунтя. Наприклад, за деякими даними, політичний вплив "ЛУКОЙЛу" поширюється на 22 суб'єкти Федерації, "Інтерроса" – на 25, "Сибнафти" – на 16. Регіони, в яких розташовані найпотужніші російські компанії, є, природно, економічно найсильнішими. Кожний другий мер за Уралом є ставлеником якогось великого підприємства. Велике занепокоєння Кремля викликає тенденція до створення на схід від Уралу міжрегіональних асоціацій "Сибирское соглашение" і "Дальний восток". Москва небезпідставно підозрює регіональну еліту в спробі об'єднання і консолідації зусиль з метою ефективнішого протистояння диктатові центру. Економічні причини таких союзів ні в кого не викликають сумнівів. Але економічні вимоги – це лише початок процесу: далі будуть вимоги політичні.

Усе вищесказане стосується внутрішніх факторів, здатних привести Російську Федерацію до розпаду. Усі ці фактори не мають жодного значення за умови, що є сильний центр і висока легітимність влади. Однак внутрішні обставини набувають вирішального значення у випадку, коли центральна влада занепадає, а сусідні держави посилюються. Зрештою, найбільший парадокс, який логічно випливає з теорії Коллінза, полягає в тому, що від центральної влади іноді нічого не залежить: вона може бути достатньо легітимною і стан економіки може бути досить високим. Однак, раптом у сусідній державі стається демографічний вибух і науково-технічна революція, які призводять до різкого економічного стрибка. Після чого сусіди скуповують в країні усю власність і інтелект, а держава спочатку фактично, а з часом і юридично втрачає свій суверенітет. Жодні кордони за такої ситуації не є перешкодою.

Росія – не виняток. Як і в інших випадках, вирішальне значення в остаточному розпаді РФ буде мати, звичайно, зовнішній, геополітичний фактор. Існування ж адміністративно і юридично оформлених напівдержавних структур (сьогоднішніх суб'єктів РФ) і наявність протиріч між ними і центром визначать в майбутньому лише конфігурацію розломів російської етнополітичної платформи.

А тому розглянемо 4 положення теорії Р. Коллінза.

Четвертий принцип – спрощення ситуації шляхом завоювання. Сьогодні Росію оточують держави, які мають не лише кращі геопозиційні можливості, але й давно випередили її за ресурсами. Після остаточного об'єднання ЄС на західних кордонах Росії утвориться єдина держава з населенням понад 180 млн осіб. На півдні і Далекому Сході з Росією межує Китай – 1 млрд 284 млн 304 тис. осіб, Японія – 126 млн 182 тис. осіб і США – 272 млн 640 тис. осіб. ВВП Китаю – 991 млрд 203 млн дол., Японії – 4 трлн 395 млрд 083 млн дол., США – 8 трлн. 350 млрд. 957 млн. дол. Враховуючи загальну кількість населення сучасної Росії (146 млн 393 тис.) і її економічний потенціал (375 млрд 345 млн дол.), ми маємо усі підстави зробити припущення, що РФ, як і СРСР, неминуче потрапляє під дію цих нових економічних і військових сил. Сьогодні Росія слабка. А раз так – то її спробують розчленувати.

Незважаючи на те, що об'єднана Європа ще не скоро усвідомить себе як єдине ціле з єдиними стратегічними цілями, небезпека, яка походить з боку неконтрольованої міграції, російської організованої злочинності і корупції, призведе до жорсткої позиції європейців щодо Калінінграда. Запровадження візового режиму для транзиту в Калінінград приведе до скорої і неминучої втрати цього анклаву. Тобто, відбудеться процес, зворотний до того, який ми вже бачили в Південно-Східній Азії, коли сильна держава Китай приєднала Гонконг. Тут же – слабка держава Росія втратить свій "Гонконг" на користь об'єднаної Європи.

США і Японія вже давно з тривогою спостерігають за процесами, що відбуваються в Сибіру і на Далекому Сході. І якщо Японія не приховує своєї зацікавленості щодо "північних територій", то пряма анексія частини Російської території навряд чи входить в довготермінові плани США. Інша справа, що за певного розвитку подій США будуть вимушені втрутитись у процес розподілу Росії для обмеження впливу Китаю. За будь-якого випадку США категорично не зацікавлені в хаотичному раптовому колапсі Росії, оскільки це призведе до геополітичної дестабілізації всього південно-східного регіону Азії. США хотіли б контролювати територію за Уралом за допомогою своїх ТНК.

Інша ситуація з Китаєм. Китай динамічно розвиває свою економіку. Для того, щоб і далі зберегти темп, він потребує технологій, ресурсів, територій і нових ринків збуту. І все це є на північ від його кордонів. Крім того, і це найважливіше, в Китаї забагато людей.

А тому одним із вирішальних факторів геополітичного характеру, який може призвести до розпаду Росії, є Китай.

Статистика. У 2002 році в Китаї проживало 1.284,303,705 осіб. За іншими даними, сьогодні у світі кількість китайців становить 1,5 млрд осіб. (Китай +діаспора). Природний приріст – 0,87%. (Нагадаємо, в Росії – від'ємний приріст – 0,33%). Структура приросту в Китаї – 15,85 народжень на 1000 осіб, 6,77 смертей на 1000 осіб. Китайці емігрують за кордон – 0,38 мігр. на 1000 осіб. Середня тривалість життя чоловіків – 70,02 р., жінок – 73,86 р. (В Росії – 62,29 і 72,97 відповідно). На одну жінку в Китаї припадає 1,82 дитини (В Росії – 1,3). У 80 роки ВВП на душу населення в СРСР дорівнював 30% від американського, а в Китаї – 5%. Сьогодні ж ВВП на душу населення в Китаї і в Росії однакові і становлять приблизно 15 відсотків від американського рівня. Однак на відміну від Росії, яка лише 20% свого ВВП вкладає в інвестиції, китайці витрачають на це 40% свого ВВП. Зрозуміло, що від цього й зростання китайської економіки удвічі більше. Як передбачають деякі аналітики, через 20 років ВНП Китаю досягне 20 трлн. дол., в той час як США – 13,5 трлн.

Продовження. Початок у числах 7, 8.

Продовження в наступному числі.

КАРБИ ІСТОРІЇ

КИЇВСЬКІ СВЯТИНІ ТА ЇХ ЗНИЩЕННЯ

Розшифровка написів святилища кам'яного віку під назвою "Кам'яна могила", що під Мелітополем, яку у 1990-х рр. здійснив видатний шумеролог українського походження А. Кифішин, суттєво доповнила дослідження істориків та археологів.

Галина КОЗЮРА

На цих горах засяє ласка Божа
і буде великий город.
Апостол Андрій

Згідно зі словником, наведеним у книзі А. Кафішина "Давнє святилище "Кам'яна могила", слово "кі" означає місто, місцевість, поселення та ландшафт, а слово "ев" – святий. Більшість слів, з яких складені написи на стінах та окремих кам'яних пластинах, знайдених у системі печер святилища "Кам'яна могила", увійшли в українську мову. Звичайно, з плином тисячоліть деякі із слів видозмінилися, набули іншого значення або на їхній основі були створені нові слова.

Ми достеменно не знаємо, який зміст вкладали наші пращури у слово "святий", та можна припустити, що він був наближеним до сучасних понять та уявлень. Безсумнівно, що це було пов'язано з давніми природнокліматичними особливостями Києва.

У наші дні на території Києва є багато місць, що символізують святість у сучасному розумінні. Це, зокрема, Свято-Введенська община на вул. Московській, 42 у Печерському районі Києва, де зараз міститься чудотворна ікона Богородиці з немовлям Ісусом Христом, перенесена до храму у 80-х роках XX ст. із Фролівського монастиря на Подолі.

Набагато раніше ікона Богородиці була принесена в дар майстрами-будівельниками з Влахерна (передмістя Константинополя), що зводили храм на честь Різдва Богородиці у Кловському (Стефанича) монастирі. Чудотворні якості проявилися відразу після встановлення образу у храмі, зведеному у 1078 р., що викликало великий розголос у світі. Після руйнування монастиря половцями та іншими ворогами у 1096–1112 рр. образ Печерської Божої матері був перенесений в Успенський собор Києво-Печерської лаври, а в XVIII ст. перенесений у Свенський монастир (Росія).

Чудотворних якостей набували усі копії ікони Печерської Божої Матері, а також інші ікони та мощі святих угодників в храмах та печерах Києво-Печерської лаври. Однак на початку XVIII ст. московський цар Петро І, готуючись до війни зі шведами, наполягав на знищенні чоловічого монастиря у Києво-Печерській Лаврі та перетворенні її на фортецю. Ці плани здійснилися частково. У 1712 р. був знищений жіночий Вознесенський монастир, розташований навпроти Лаври. Монастирську Вознесенську церкву поступово розібрали, не залишивши навіть фундаменту. На її місці була зведена промислово-оборонна споруда Арсенал, а також інші фортечні споруди та вали. Черниць перемістили у Фролівський монастир на Подолі.

Тому присутність ченців, підлеглих Московському Патріархату, у святій Лаврі з морально-етичних причин є більш ніж недоречною та межує із святотатством.

Іншим проявом святотатства є розміщення у Кловському палаці на території Кловського (Стефанича) монастиря, зведеного у 1744 р. архітектором Шеделем за участю скульптора Ковніра, та на прилеглих територіях установ Верховного Суду України включно з місцями тимчасового ув'язнення підозрюваних. Поява в'язниці із злочинцями, які, безсумнівно, будуть серед підозрюваних, на Печерському пагорбі – нонсенс. Як і сучасні пропозиції спорудити на дахах пам'яток історії та архітектури Апеляційний суд України та інші адміністративні будівлі судочинних установ (на розі вул. Пилипа Орлика).

Судячи з археологічних досліджень, що проводилися на території сучасного Києва протягом XVIII–XX століть, можна зробити висновок, що благодатна Київська земля, починаючи з XX тисячоліття до нашої ери та до теперішнього часу, активно використовувалася людством.

Різні покоління розміщували свої культові споруди протягом тисячоліть на одних і тих самих місцях. У відповідності із зміною системи вірувань, релігій, рівнем розвитку суспільства іншого вигляду та змісту набували лише їхні зовнішні форми та внутрішня структура.

Культові споруди завжди розміщувались на територіях, наділених особливими якостями, які підсилювалися завдяки молитвам людей, предметам культу, виконанню обрядових ритуалів, архітектурі споруд.

Крім того, до XIX–XXI ст. в Києві в основному зберігалася гармонія пов'язаних між собою природних структур – Дніпра з численними притоками, пагорбів, ярів, різноманітних гаїв, садів, луків. За рахунок взаємодії цих структур з підземними процесами та космосом на території, яку займає сучасний Київ, створювався особливо благодатний мікроклімат. Перш за все це стосувалося сучасного Печерська. Через Старонаводницьку балку з придніпровських просторів йшли потоки благодійного повітря, які розповсюджувалися на всій території Печерського району, змішуючись із зустрічними потоками від долини річки Либеді з Протасового яру.

Ця структура була остаточно порушена наприкінці XX століття, зокрема після ущільнення багатоповерхової забудови у Старонаводницькій балці.

Таких ландшафтів та ділянок з особливими якостями та території сучасного Києва було декілька. Але у XX–XXI століттях майже всі вони були знищені забудовою. Тим самим була порушена взаємодія між основними компонентами природного середовища, в якому все є взаємопов'язане. Сучасне випадкове розміщення озеленених територій, активне освоєння підземного простору, хаотичне зведення висотних споруд може, врешті, не тільки негативно вплинути на естетичні якості та функціональну структуру міста, а й призвести до низки екологічних катастроф. Рівень розвитку сучасної науки поки що не дозволяє нам остаточно осмислити та науково обгрунтувати весь комплекс природних процесів у складному соціальному і природному середовищі Києва. Тому при подальшій роботі над Генпланом міста необхідно проводити наукові дослідження в галузі взаємодії екології та антропології, а тому тимчасово припинити забудову в історичному середовищі. Крім того, необхідно зберігати ті природні структури, які існували протягом тисячоліть.

ЛІТПРОЦЕС

"ІНША ПРОЗА" ПОЧИНАЄТЬСЯ З "ЖЕРТВОПРИНЕСЕННЯ"

Олег ШАГАН,
"Нація і держава"

"Шальки терезів треба урівноважити", – каже один із засновників літературної корпорації "Інша література" письменник Степан Процюк, маючи на увазі відверте "схиблення" теперішнього письменства в бік легких, розважальних жанрів. І не лише каже, а й втілює ідею в життя – 21 лютого він провів в івано-франківській філармонії презентацію першої книжки видавничого проекту "Іншої літератури".

Серія, старт якій дав Процюків-таки роман "Жертвопринесення", зветься "Інша проза", взялося за неї івано-франківське видавництво "Тіповіт", і в ній уже готуються до друку книжки молодих наразі франківських письменників Романа Чарковського, Ольги Деркачової й Андрія Жураківського, але відтак "географія" стане всеукраїнською. Процюк як упорядник проекту позиціонує його "антигламурним і антипопсовим", ба, навіть має намір замахнутися на "пошук третього шляху" для сучасного українського письменства – серединного, без розважалівки і "заумних" експериментів. Власне, цим критеріям і відповідає його "Жертвопринесення".

Слід відзначити, що сама презентація пройшла напрочуд красиво – фраґменти з роману звучали не лише в авторському читанні, а й були інсценізовані акторами місцевого музично-драматичного театру; до того ж, дуже вдало "обрамлювали" дійство камерний оркестр інституту мистецтв (художній керівник Р. Шиптур) і квартет саксофоністів "Джаз-Класік" (художній керівник О. Мельник). Звісно, не обійшлося все це без сприяння вітчизняного бізнесу (проект підтримали представники комерційного банку "Прикарпаття", депутат облради Богдан Зарицький і депутат міськради Андрій Рязанцев), який розуміє, що без мистецького розвою неможливий і розвій економічний.

ВІД АВТОРА

ТРИ В ОДНОМУ

Іван АНДРУСЯК, поет

21 лютого світ за рішенням ЮНЕСКО вкотре відзначав Міжнародний день рідної мови. А за день до того донецький апеляційний суд ухвалив рішення, яким відмовився визнати незаконним бажання місцевих можновладців установити на території цієї області України якийсь незбагненний "режим", офіційною мовою якого була б російська. Всупереч природним правам мільйонів українців, росіян, євреїв, монголів, турків, татар (тощо) Донеччини, штучно відірваних таким чином від загальнонаціонального мовного і культурного дискурсу.

Не знаю, яка мова є рідною для судді, який ухвалював це кричуще рішення, але чомусь абсолютно переконаний, що не російська. Бо якби російська була рідною мовою цього типа і якби він любив і шанував її так, як кожна людина природно, органічно любить і шанує свою рідну мову, — то він не став би її так, сленґом донецького істеблішменту кажучи, "підставляти". Адже кожному учневі середньої школи, який принаймні почав засвоювати ази науки правознавства, ясно як білий день, що ніякому донецькому, львівському, житомирському, одеському чи якому б то не було містечковому можновладцеві чи судді не може й у страшному сні привидітися таке диво, як право доповнити на ввіреній йому території Конституцію і закони України, в яких такого поняття, як офіційна мова, просто не існує. Тому виходить де-юре абсолютно чудернацька річ: суддя апеляційного суду Донецької області оголосив на території цієї області російську мову... поза законом! На місці людей, для яких російська є рідною і які її люблять та шанують, такої наруги цьому судді я б не подарував. Не кажучи вже про його начальство, яке мусило б нагадати неосвіченому підлеглому, що в Україні Конституцією ґарантований вільний розвиток усіх рідних мов наших громадян, а відтак спроба поставити поза законом будь-яку з них, і російську в тім числі, карається...

...Президент тим часом відзначив Міжнародний день рідної мови походом у кіно. Разом із родиною він переглянув дубльований українською голлівудський дитячий фільм "Павутина Шарлотти", а заодно повідомив, що зобов'язав генерального прокурора опротестувати рішення якогось продажного місцевого суду від 17 листопада минулого року, який на догоду російським кінодистрибуторам фактично забороняв українську мову на екранах кінотеатрів. Усе правильно — у минулому числі "Нації і держави" ми писали про цю ситуацію і, зокрема, про небезпеки, які таяться в меморандумі, підписаному з цього приводу урядом і дистрибуторами. Будемо вважати, що глава держави прислухався до нашого і тисяч інших голосів і зробив спробу нейтралізувати ці небезпеки. Не розумію лише одного: чому для цього треба було чекати Міжнародного дня рідної мови, а не вживати заходів одразу ж.

...Нарешті, мої дочки мали в цей день справжнє свято. Напередодні мені вдалося "дістати" серію навчально-пізнавальних комп'ютерних програм з української і світової історії та географії, розроблених і виданих під егідою, хоч як це парадоксально, Всеукраїнського товариства "Просвіта". Мої дівчатка, нарешті, — вперше! — змогли "поспілкуватися з комп'ютером" рідною мовою, послухати цікаві й повчальні факти з рідної історії, повирішувати тести, погратися, стріляючи з козацьких гармат по піратських ґалерах (від останнього, чесно кажучи, я теж не втримався!).

І треба було бачити їхні очі...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна